

จักรกล
สาว กับ
บหผบง
เจ้า
หกรบ

4

S
O
W

Illustration / ZAZA
Translate / มิวชิทาเทอ

จักรกลนาง
กับหมีปิ้ง
เจ้าหิ้งรูป 4

CHARACTERS

รูท วันการ์ด

เจ้าของร้านขนมปัง 'ท็อกกาโบรท' ผู้เป็นอดีตทหาร
ดูเหมือนคราวนี้เองก็ใช้ชีวิตโดยอบขนมปังเฉยๆ ไม่ได้

ไฮดริซ

ทหารพิเศษในตำนานที่มีชื่อเสียงจากมหาสงคราม
ได้ชื่อที่สองว่า ‘มนุษย์หมาป่า’
แม้จะระหว่างคุมขัง แต่ถูกปล่อยออกมา
เพื่อลอบสังหารรูท

สเวน

พนักงานเรียกลูกค้า
ของ “ท็อกกาโบรท”
ที่คุ้นเคย

ฮิลเดการ์ด

ร้อยโทของกององครักษ์ที่แม้จะปลอมตัว
แต่ก็ถูกมองออกในทันที

มิริ & เจคอบ

เด็กฝึกงานในร้านขนมปัง
และลูกค้าประจำคนแรก

“Ah.....”

ฮิลด้าปลั่งเสียงใส

ของเธอออกไป

กว้างไกล

แต่เท่านั้นก็เพียงพอ

Tatakau Panya to Automaton Waitress 4

จักรกลสาวกับขนมปังจ้าวนักสูบ 4

Original SOW

Illustration ZAZA

แปลโดย แมวหน้าถลาลดม

Tatakau Panya to Automaton Waitress 4

© 2016 SOW Illustration by ZAZA

Originally published in Japan in 2016 by HOBBY JAPAN Co., Ltd.

Thai translation rights © 2017 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-353-8

บรรณาธิการบริหาร กวิน ใจจันทร์ นวนาณิชย์
กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสงครุฑ, ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ, ชนิตดา นิตชาติ
พิสูจน์อักษร โคภิชฐา เข็มทองใหญ่, ชนัญญา เตชจักรเสมา
กราฟิก เจษฎาพร กานวิสิทธิ์แสง, อภิสิทธิ์ รสโรตอง
ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2560

พิมพ์ที่ บริษัท ไอดี ออล ดิจิตอล พรินท์ จำกัด โทรศัพท์ 02-899-5429-35

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท อมรินทร์ บู๊ตเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ต.บางกรวย-จางถนน ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทร. 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

โฮมเพจ : <http://www.naiin.com>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

คำนำสำนักพิมพ์

‘จักรกลสาวกับขนมปังจ้าวนักรบ’ มาถึงเล่ม 4 แล้วครับ ช่วงนี้ผมรู้สึกเหมือนตัวเองความทรงจำหายๆ ซบกล เหมือนเพิ่งพิมพ์ คำนำสำนักพิมพ์ของเล่ม 3 ที่ออกเมื่องานหนังสือต้นปีไปได้ไม่นาน รู้ตัวอีกทีก็กำลังพิมพ์ส่วนของเล่มที่ 4 ที่จะออกในงานหนังสือปลายปีแล้ว ในฐานะบรรณาธิการแล้วผมดีใจมากที่โลกใบนี้เรื่องนี้ได้รับความสนใจจากท่านผู้อ่านมากเกินคาด ถ้าทำได้จะพยายามส่งเล่มถัดไปออกมาให้เร็วที่สุดโดยที่ไม่ต้องให้รอนานถึงงานหนังสือหน้าจะครับ

นอกเรื่องสักหน่อย คิดว่าบางท่านอาจจะทราบอยู่แล้ว แต่ขนมปังกับบอว์คาโตและซีสนี้เข้ากันได้ดีกว่าที่คิดนะครับ! เป็นแบบแซนด์วิชสอดไส้มะเขือเทศเพิ่มเข้าไปด้วยก็ดีอยู่หรอก แต่ผมชอบแบบที่ใส่แค่บอว์คาโตกับซีสแล้วเอาไปปิ้งบนกระทะมากกว่า ขนมปังที่ผิวนอกกรอบกรอบ ซีสละลายยืดๆ มันเข้ากับบอว์คาโตมากเลย! ขนมปังเป็นโฮลวีทยิ่งดีนะครับ!

บ.ก.

คำนำผู้แปล

สวัสดีครับ ผมแมนน้ำถลาลมครับ

ต้องบอกว่าเข้มข้นจริงๆ ครับ...สำหรับเรื่องราวในเล่มนี้

ถ้าจะให้เปรียบเทียบว่าเข้มข้นระดับไหน หากจะให้ใช้ศัพท์
แบบในเรื่องนี้คงต้องอธิบายว่าเทียบได้กับความเข้มข้นของยีสต์ที่ใช้
หมักขนมปังเลยที่เดียวครับ!!

ถึงยีสต์หมักขนมปังของจริงจะมีความเข้มข้นแค่ไหนจะเป็น
สิ่งที่ผมไม่รู้ก็เถอะ แต่อิมเมจมันประมาณนั้นนะครับ!

เอาเป็นว่าติดตามความเข้มข้นในเล่มกันได้เลยครับ! ไว้เจอกัน
อีกครั้งในเล่มถัดไปนะครับ!

แมนน้ำถลาลม

สารบัญ

บทเกริ่น ‘ลูกของพอลไฟล่า’	11
บทนำ	13
บทที่หนึ่ง ‘ปลดปล่อยหมาป่า’	21
บทที่สอง ‘บลอนต์ปลอม’	49
บทที่สาม ‘อบรมกการใหม่’	89
บทที่สี่ ‘เหมีนหน้าคนใกล้ตัว จึงไปรวมตัวกับพวกเดียวกัน’	127
บทที่ห้า ‘ตัวที่สาม’	171
บทที่หก ‘เทศกาลขอบคุณ’	205
บทที่เจ็ด ‘บิสมัทหนึ่งแฟน’	243
บทส่งท้าย ‘ปิดร้าน’	303
จากผู้เขียน	315

บทกรั้น

‘ลูกของพอลโพล่า’

สมัยเด็ก ฉันเคยได้ยินพวกผู้ใหญ่เรียกฉันว่า ‘ลูกของพอลโพล่า’
ฉันไม่เข้าใจความหมายจึงนำไปถามพ่อ

“พูดอะไรของแก!”

พ่อพูดเช่นนั้นและตอยฉัน

ไม่ได้ใช้ฝ่ามือตบ แต่เป็นตอยด้วยกำปั้น ฉันที่เป็นเด็กเล็กอายุ
ไม่ถึงห้าขวบตี ถูกตอยจนกระเด็นไปติดกำแพง

ฉันรู้สึกเจ็บ

แต่ร่างกายหดด้วยความกลัวที่ถูกพ่อใช้กำลังด้วยความโกรธและ
เกลียด ยิ่งกว่าที่รู้สึกเจ็บ

เห็นอย่างนั้น แม่ก็รีบเข้าไปรั้งพ่อไว้

“ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ ฉันทัดเองค่ะ ขอโทษค่ะ”

เธอพูดเช่นนั้น ร้องไห้และพรวดขอโทษ

ดูยังไงก็ไม่ใช้การกระทำที่ภรรยาจะทำต่อสามี

มันเป็นภาพที่รู้สึกทั้งเวทนา สงสาร และต่ำต้อย ราวกับนักโทษ

ร้องขอความเมตตาจากเพชรฆาต

แต่ถึงอย่างนั้น พ่อก็ไม่ยกโทษให้แม่

เขาตบ เขาเตะ ตะโกนว่า “เพราะแก!” “เพราะพวกแก!”

และจ้องแม่กับฉันท້ด้วยความโกรธ

คืนนั้น แม่กอดฉันทไว้

แม่กอดและขอโทษฉันท

“ขอโทษนะ ขอโทษ”

ขอโทษฉันทหลายต่อหลายครั้ง โดยที่ไม่รู้เหตุผล

“ขอโทษนะ ที่คลอดลูกออกมา”

คำพูดนั้น ผีงบาดแผลลึกลงในหัวใจฉันทและไม่อาจลืมได้

ลูกของพอลโพล่า...ตอนนี้ฉันทเข้าใจความหมายของมันแล้ว

คำพูดไร้สาระ ที่เป็นเพียงความเชื่อผิดๆ ไร้สาระ

และเป็นคำพูดที่จะติดตัวฉันทไปจนตาย

ลูกของพอลโพล่า ลูกของภู่พรายที่น่าเกลียด

บทนำ

แต่่ว แต่่ว แต่่ว แต่่ว แต่่ว~♪

ที่นี่คือห้องผู้อำนวยการของสถาบันพัฒนายุทธโธปกรณ์หลวงที่ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองหลวงราชรัฐไวส์เทีย

ผู้ที่อยู่ในห้องนั้นคือ ไดแอน ฟอร์จูนเนอร์ นักวิทยาศาสตร์อัจฉริยะที่มีอีกชื่อว่า ‘จอมเวท’ ผู้สร้างจักรกลนักล้าและยุทธโศปกรณ์ใหม่ๆ ออกมามากมาย อันเป็นผลให้ราชรัฐไวส์เทียได้รับชัยชนะในมหาสงครามครั้งก่อน

แต่่ว แต่่ว แต่่ว แต่่ว แต่่ว ♪

วันนั้น ชายคนนี้กำลังติดเครื่องสายโดยไม่ได้ทำงาน

“ฟุว~ เช็บบีบ!”

“ทำอะไรอยู่!!!”

“เหวอ ตกใจหมดเลย!!”

พอไดแอนจะเริ่มร้องเพลงแรก โซเฟีย ฟอน รุนท์ซเตดท์ หัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยของสถาบันพัฒนาที่ยืนอยู่ข้างหลัง ก็พูดแทรกขึ้น

“คุณโซเฟีย...พักนี้ไม่เคยมาประตู่ขึ้นมาแล้วหรือครับ? แต่ผมกับคุณโซเฟียก็สนิทกันแล้วนี่นะครับ ไม่จำเป็นต้องใส่ใจเรื่องนั้นก็ได้อันเดียวให้กฎแจสำรองบ้านผมไว้แล้วกันครับ”

“พ่นคำพูดเพื่อเจ้ออะไรออกมา! ฉันเคาะแล้ว!”

ถึงปกติโซเฟียจะเปิดประตูก่อนจะได้รับคำตอบ แต่เธอก็ไม่ใช่คนไร้ความเกรงใจที่จะเข้ามาในห้องโดยที่ไม่เคาะประตู

วันนี้เองเธอก็เคาะประตูห้องทำงานแรงราวกับทุบ แล้วก็พูดชื่อเต็มและขียนยศก่อนจะเข้ามาในห้อง เพียงแต่ไดแอนเล่นดนตรีอยู่ก็เลยไม่ทันสังเกตถึงโซเฟียเท่านั้น

“นั่นมันอะไรนะ? เครื่องดนตรีของชนเผ่าที่ไหนหรือคะ?”

สิ่งที่ไดแอนถืออยู่ในมือ คือเครื่องสายขนาดยาวที่ดูหิ้งคล้าย ‘ซитар’* และ ‘ลูท’**

“เพื่อนสนิททางตะวันตกส่งมาให้ล่ะครับ เห็นว่าชื่อซามิเซ็น ซิงหนังงูไว้ด้วยนะครับ ยอดไปเลยใช่ไหมล่ะครับ”

ขณะที่พูด ไดแอนก็ยื่นมันมาให้ลองจับ

“หืม...มีสายสามเส้น...ค่อนข้างเป็นเอกลักษณ์ อืม...”

---

* ซитар : เครื่องสายที่เป็นเอกลักษณ์ของประเทศอินเดีย

** ลูท : เครื่องสายโบราณลักษณะคอกยาวและมีความเก่าแก่ เป็นที่นิยมมากในศตวรรษที่ 16 และ 17

แต่่ว แต่่ว แต่่ว แต่่ว แค่นี้พิศขนาดใหญ่อันทำจากเขาควายติด
สองสามครั้ง โขเพียก็เล่นมันได้ง่ายๆ

“คุณโขเพีย...เก่งจังนะครับ?”

“ถึงเคยเห็นครั้งแรก แต่ถ้ารู้พื้นฐานของเครื่องสายก็พอเดาๆ
เอาได้”

โขเพียดูภูมิใจ...ไม่สิ เธอตอบด้วยใบหน้าเบื่อหน้า

“ตกใจเลยครับ คุณโขเพียมีทักษะด้านดนตรีด้วยเหรอครับเนี่ย”

“ถ้าเกิดมาในครอบครัวขุนนาง ก็จะถูกให้ฝึกทักษะอะไรแบบนี้
นะ...แต่ก็น่ารำคาญ”

ตระกูลของโขเพีย ตระกูลขุนทศเดศทินัน เป็นตระกูลชื่อดังใน
ไวล์เทีย

พวกเขาที่จัดอยู่ในชนชั้นขุนนาง แม้จะคอยจัดการอาณาเขต
คิดแผนงาน บริหารทรัพย์สินในฐานะนักลงทุน แต่โดยหลักแล้ว สิ่งเหล่านี้
นั้นไม่ใช่ ‘งานของขุนนาง’

เช่นนี้นางงานของขุนนางคืออะไร?

หากจะให้พูดสรุปแล้ว มันคือการ ‘ทำตัวอย่างขุนนาง’

แสดงอำนาจ ปฏิบัติตัวอย่างสูงศักดิ์เพื่อปกป้องชื่อเสียงของ
ตระกูลในฐานะขุนนาง

ทว่าโขเพียไม่สนใจสิ่งเหล่านั้น

ไม่ว่าอย่างไร เธอก็ไม่ชอบเหล่าผู้ที่คิดว่าการนั่งรถม้าก็ถือเป็น
สถานะอย่างหนึ่ง แม้อยู่ในประเทศที่เทคโนโลยีจัดเป็นอันดับหนึ่งและ
อยู่ในเมืองหลวงของไวล์เทียที่เต็มไปด้วยรถยนต์

“ในหมู่ขุนนาง มีพวกที่คิดว่าความโดดเด่นของการแต่งกาย

ระดับประดาในงานเลี้ยงคือความเป็นความตายอยู่เต็มไปหมด...พอได้เข้าไปในที่แบบนั้นตั้งแต่ยังเด็ก ก็ถูกให้ฝึกทักษะพวกนี้มาด้วยนะ”

“อ้อ~...บางครั้งก็เจอลินะครับ เด็กแบบนั้น”

ถึงไดแอนจะไม่ใช่นักชุนขุนนาง แต่ก็มียศเทียบเท่าพันเอกในกองทัพและมีบรรดาศักดิ์เป็นบารอน

แต่นั่นก็เป็นแค่เกียรติยศ ไม่ได้มีอำนาจหรือหน้าที่ที่ตัดเทียมกันแต่อย่างใด

ถึงอย่างนั้น บางครั้งเขาก็ถูกบังคับให้เข้าร่วมงานเลี้ยงที่พระราชวังหรืองานเลี้ยงของขุนนางที่มีอิทธิพล พอไปในสถานที่แบบนั้น เขาก็ได้เห็นการแสดงของเด็กๆ ลูกขุนนาง

“มันคืออะไรนะครับ ไม่เห็นเข้าใจเลย”

“ให้ออกสังคมตั้งแต่เด็กเพื่อสร้างเส้นสายเอาไว้...ละมั้ง แล้วก็เพื่อแสดงอำนาจด้วย”

มีประเพณีว่าพวกเด็กๆ ของขุนนางที่เข้าร่วมงานเลี้ยง จะต้องแสดงศิลปะนานาชาติให้พวกผู้ใหญ่เห็น

บ้างร้องเพลง บ้างเต้นรำ ซึ่งการเล่นดนตรีที่โซเฟียฝึกมาก็เป็นหนึ่งในนั้น

การให้การศึกษาที่มีรสนิยมเหล่านี้ตั้งแต่ยังเด็ก เป็นสิ่งที่ใช้แทนการวัดอำนาจของตระกูล

เพราะยังงั้น ‘การศึกษา’ ก็จำเป็นต้องใช้เงิน

หากสามารถเล่นดนตรีที่ต้องใช้เงินได้ ก็จะเป็นหลักฐานว่ามีทรัพย์สิน มีการหมุนเวียนของเงินที่ดี

และหมายความว่า...มีค่าพอให้คบหาต่อไป

“เพื่อการนั้น พวกเด็ก ๆ ที่ต้องออกงานแบบนี้เลยต้องเรียนกันเป็นบ้าเลยล่ะ”

“พอเห็นเด็กที่อายุยังไม่ถึงสิบขวบก็ต้องแต่งหน้า มันก็รู้สึกทนดูไม่ได้แปลกๆ ลินะครับ”

จ่ายเงินจำนวนที่ถ้าเป็นครอบครัวธรรมดาที่ตัดชุดให้สำหรับสี่คนใส่ได้ทั้งปี ให้ช่างเฉพาะทางตัดเดรสให้เด็กวัยเจริญเติบโต

เด็ก ๆ นั้นเติบโตไว ผ่านไปครึ่งปีก็สวมชุดที่ตัดมาพอดีตัวเหล่านั้นไม่ได้แล้ว

และเมื่อถึงตอนนั้น ก็จะตัดชุดใหม่อีกครั้ง

การกระทำเหล่านั้น คือการแสดงอำนาจและอิทธิพลของตระกูล

“จะว่าไปแล้ว...เห็นอะไรที่ตราตรึงใจนิดๆ อยู่ด้วยนะ”

“โฮ้?”

โซเฟียพูดขึ้นราวกับเพิ่งนึกขึ้นได้

“ตอนนั้น...ฉันไม่อายุสิบห้าก็สิบหก...เพราะฉันคงแปดปีแล้ว”

“คุณโซเฟียอายุสิบหก...โฮ้? น่าสนใจจริงๆ มีรูปถ่ายอะไรเก่าครับ? ถ้ามีขอชมได้ไหมครับ? จะเอาไปก๊อปปี้”

“.....”

“คุณโซเฟีย~ย...อย่าทำตาเย็นชาเหมือนมองหนอนแมลงได้ไหมครับ!?”

พอถูกจ้องเงี้ยวๆ ด้วยดวงตาเย็นชาของผู้ที่ถูกเรียกว่า ‘นักฆ่ามังกร’ ไดแอนก็ทำหน้าที่จะร้องให้

“ถ้าไม่อยากโดนตาแบบนี้มอง ก็อย่าทำเรื่องที่จะโดนมองด้วยตาแบบนี้สิ!”

“ขอโทษคร้า~บ...แล้ว คุณโซเฟียสาวน้อยแสนสวยวัยสิบหก
ไปเห็นอะไรเข้าเหอครับ?”

หลังจากโซเฟียถอนหายใจให้กับน้ำเสียงที่ยังคงเรื่อยเปื่อยอย่าง
เคย เธอก็เล่าต่อ

“มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งมานะ...ถึงจะเคยได้ยินชื่อตระกูล แต่ก็
เป็นตระกูลที่ตกต่ำจนตกใจว่ายังมีอยู่”

เด็กสาวที่โซเฟียเห็น สวมชุดที่สิ่งมองจากสามัญชนแล้วจะ
ค่อนข้างราคาแพง แต่หากดูจากสายตาของเหล่าขุนนาง มองเพียงแค่
แวบเดียวก็รู้ว่าเป็นของมือสอง

“คงอายุสักเจ็ดหรือแปดขวบได้ พ่อคงรวบรวมเงินไปเช่าชุด
มาให้ใส่ออกงานนะ”

และเหตุผลที่ขุนนางตกอับถึงกับต้องทำแบบนี้เพื่อออกงาน
สังคม

คงเพราะมาหาเส้นสายหรือคาดหวังว่าอาจจะมีขุนนางใหญ่
จากที่ไหนมาช่วยสนับสนุน

แต่...เหตุผลที่ล่านั้นคงเป็นนรกสำหรับเด็กสาว...เธอคงถูกบังคับ
ให้ออกงานเพื่อเติมเต็มภาพลักษณ์ของพ่อ

“ไม่มีใครทักเธอและถูกปฏิบัติด้วยเหมือนไม่มีตัวตน...ดอกไม้
ที่กำแพงยังมีคนสนใจมากกว่าเธอ จนฉันรู้สึกสงสาร”

แม้แต่ความเห็นใจ คงเป็นการดูถูกสำหรับเธอ

เธอไม่มีที่อยู่ ภาพเธอที่กำหมัดแน่นพยายามอดทนคือภาพลักษณ์
ที่ตราตรึงในใจ

“อย่างนี้เอง มีเด็กนำสงสารอยู่สินะครับ ไม่อยากเป็นขุนนาง

เลยน้ำ”

คงเพราะไม่ใช่เรื่องราวที่เติมเต็มความสนใจของตนกว่าที่คิด
ไดแอนจึงออกท่าทางอย่างเห็นได้ชัด เขาเห็น ‘เหล่าผู้นำสงสารที่ถูก
ตระกูลผูกมัด’ มาหลายครั้งจนเบื่อแล้ว

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น”

ทว่าเธอยังเล่าไม่จบ

“พองานเลี้ยงครีกครั้งขึ้น การแสดงของพวกลูกขุนนางก็เริ่ม
จนมาถึงตาของเด็กคนนั้น”

คงเพราะอย่างน้อยก็จัดเป็นแบบแผน หรือเจ้าภาพงานเลี้ยง
อาจจะสงสาร แต่ยังไงซะ เด็กสาวขุนนางตกตำแหน่งก็ได้แสดงด้วยเช่นกัน

“เด็กสาวคนนั้นร้องเพลง...เสียงเธอเพราะมาก ราวกับเสียง
งดงามของนางฟ้า ฉัน...ไม่ลืม ไม่ใช่แค่ฉัน พวกขุนนางทุกคนที่อยู่ที่นั่น
ต่างก็ฟังเพลินจนตะลึงเลยล่ะ”

เพลงที่ได้กสาวร้องคือบทเพลงเล่าขานเทพนิยายโบราณ ที่
สืบทอดกันมาตั้งแต่ก่อนก่อตั้งประเทศไวล์เทีย

บทเพลงสรรเสริญวีรบุรุษ สรรเสริญความกล้า สรรเสริญความ
ยุติธรรม สรรเสริญพระเจ้า

และเป็นบทเพลงที่ร้องขอความช่วยเหลือจากเทพเจ้า เช่นเดียวกับ
วีรบุรุษในยุคเก่า

“ร้องได้วิเศษมากเลยล่ะ พอร้องจบ เสียงปรบมือก็ดังกระหึ่ม
เลย”

“สุดยอดเลยนะครับ ที่ทำให้พวกขุนนางเรื่องมากเป็นแบบนี้
ได้”

ขุนนางคือผู้ปกป้องวัฒนธรรม พวกเขาอยู่ฝ่ายผู้อุปถัมภ์ศิลปิน
แน่นอนว่ายิ่งเป็นขุนนางระดับสูงก็ยิ่งเชี่ยวชาญเรื่องศิลปะและ
มีรสนิยมด้านความงามชั้นสูง

“ชอบกันขนาดนั้น เด็กคนนั้นเองก็ได้รับการเอ็นดูน่าดูเลยสิ
ครับ?”

คงมีผู้สนับสนุนปรากฏตัวขึ้นมามากมายและมีโอกาสมุ่งไปสู่
เส้นทางนักดนตรี

“เปล่า...ไม่มี”

พอไดแอนถาม โจเซ็พก็ตอบด้วยใบหน้าหมองหม่น

“ทุกคนชมเพลงของเธอ แต่เด็กคนนั้นไม่ได้บออะไรไปมากกว่า
นั้น”

ใบหน้าของโจเซ็พ เปี่ยมไปด้วยความเศร้า

ความไม่สมเหตุสมผลนั้นนี้แหละ คือเหตุผลหลักที่ทำให้แม่จะ
ผ่านไปถึงแปดปี แต่โจเซ็พก็ยังจำเด็กสาวคนนั้นได้

บทที่หนึ่ง

‘ปลดปล่อยหมาป่า’

วันที่ 16 เดือนตุลาคม ปีทวีปใหญ่ที่ 920
เมืองเหมืองแร่เล็กๆ ออกันเบลซ์ ตั้งอยู่ในเขตเพลเฟ่ ชายแดน
ใหม่ของราชรัฐไวส์เทีย

ที่นั่นมีร้านขนมปังเล็กๆ ชื่อ ‘ท็อกกาโบรท’ อยู่
แม้หลังขยายร้านและปรับแต่งหลายครั้ง ร้านจะไม่ได้เล็กขนาด
นั้นแล้ว แต่ก็ได้เกิดเหตุอย่างหนึ่งขึ้นในวันนี้

“ท่านเจ้านายคะ! ท่านเจ้านาย! ท่านเจ้านาย—!!!”

ผู้ที่นั่งนอนอยู่บนเตียง คือเจ้าของร้าน รุท รันการ์ด
และผู้ที่กำลังร้องไห้เข้ามาเกาะเขา คือบริกรสาวชื่อสเวน

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้...ทำไม...! นี่มันเป็นเพราะฉันยังไม่ดีพอ!

ทำไมก่อนจะเป็นแบบนี้ฉันถึง...ฮือออ!!”

สเวนร้องไห้ ตะโกน ปั่นป่วน

ดวงตาสีแดงและทะเลเพราะน้ำตา ผมสีเงินสวยยุ่งเหยิง

“คะ คือ...สเวน ใจเย็นก่อนสิ”

ผู้ที่พูดแบบนี้กับเธอคือเจคอบ เพื่อนสนิทตัวเล็กของรูท
เจ้าของร้าน

“ฮือออออ ท่านเจ้านาย! ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับท่านเจ้านายละก็
สเวนคนนี้ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็พร้อมที่จะไปอัลฮาลาคะ...เรื่องแบบนี้ เรื่อง
แบบนี้มัน!”

แต่สเวนก็ไม่ฟัง เธอยังคงร้องไห้ส่งเสียงเอะอะ

“มันไม่ไว้วายมากไปหน่อยหรือ...”

ผู้ที่พูดด้วยน้ำเสียงเอือมระอา คือเด็กฝึกงานของร้านนี้ที่ชื่อมีรี

“อา พระเจ้า! ฉันเกลียดคุณคะ! ทำไมถึงทำให้ท่านเจ้านายต้อง
พบกับความทรมานเช่นนี้ด้วย! ลงมานี่เดี๋ยวสิคะ จะซัดให้ปลิวเลยคะ!”

ยังไงสเวนก็ไม่ฟัง เธอสาปแช่ง เกลียดชัง และหาเรื่องพระเจ้า

“เกิดอะไรขึ้นล่ะ...?”

ตอนนั้นเองที่มาเรน่ ซิสเตอร์ของโบสถ์บนเนินปรากฏตัวขึ้น
เธอมองสเวนที่ไว้วายสลັบกับเจคอบและมีรีที่ไหล่หดเหมื่อน
กับพูดว่า “ไม่รู้จะทำยังไงแล้ว”

“ท่านเจ้านายคะ! อย่าตายนะคะ! อย่าจากไปโดยที่ทิ้งฉันไว้
สิคะะะะะ!”

สเวนไม่สนใจมาเรน่แม้แต่น้อย เธอคว่ำหน้ากับร่างของรูทและ
ร้องไห้ตะโกนต่อไป

“นี่...คือ...สเวน ใจเย็นก่อนได้ไหม? แค่มั่นเองนะ”

รูททำหน้าลำบากใจพูดกับเธอเช่นนั้น

“ก็มันนนน~!!”

เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อราวสามสิบนาทีก่อนหน้านี้

ระหว่างที่ปิดร้านและเตรียมตัวสำหรับเปิดร้านวันรุ่งขึ้น รู่ๆ รูทก็หน้ามืดขึ้นมา

แม้ไม่ถึงกับหมดสติ แต่ขาก็หมดแรงจนล้มลง จนหน้าผากกระแทกเข้ากับมุมของชั้นที่บังเอิญอยู่ตรงนั้นพอดี

ถึงแผลจะไม่หนักมากนัก แต่เป็นรอยชุดเลือดไหลเบาๆ แต่พอสเวนเห็นแบบนี้เธอก็แตกตื่นขึ้นมาจนเอาผ้าพันแผลมาฉ้วนหัวและบังคับให้รูทไปนอนบนเตียง

“เอี่ยมชะมัด...ทำไมต้องเฮอร์ขนาดนั้นด้วยเนี่ย”

“หา!! ท่านเจ้านายได้รับบาดเจ็บหนักๆ ทำไมถึงพูดจาแบบนี้คะ ชิสเตอร์นี่เสียเสีย!”

พอทราบเรื่องราว มาเรนก็ส่งเสียงเอือมระอาออกมาอีกครั้ง ทำให้สเวนแสดงความโกรธราวกับจะเข้าไปกัด

“เป็นห่วงมันก็เป็นห่วงอยู่หรอก แต่ ‘อย่าตายนะ’ นั้นมันเกินไปไม่ใช่เหรอ เสียงตะโกนของเธอที่พูด ‘อย่าตายนะ’ มันดังไปถึงนอกร้านเลยนะ”

แถมสุนัขไกล้ๆ ยังส่งเสียงอะอะกันด้วย

“ก็บอกแล้วนะนะว่าไม่เป็นไร”

รูทจับผ้าพันแผลที่หัวของตนขณะที่ตอบด้วยใบหน้าลำบากใจ

“อ๊ะ ไม่ได้นะคะ ท่านเจ้านาย! แผลยังรักษาไม่หายแท้ๆ!”

“แค่แผลถลอกเอง เหนียว้ำลายป้ายก็หายแล้ว”

เขาพูดห้ามสเวนที่แตกตื่นเจียบๆ

“ถึงจะไม่เท่าสเวน แต่ผมก็เป็นห่วงนะ ทำงานมากไปไม่ใช่หรอเน?”

เจคอบที่คาดเดาเรื่องราวอย่างเอือกเย็นพูดขึ้น

ที่รูทลัม เป็นเพราะแค่หน้ามีดเท่านั้น

แต่พอมันเกิดกับรูทที่เป็นอดีตทหารและมีร่างกายที่ดูแคบเวบเดียวก็รู้ว่าแข็งแกร่ง มันก็ต่างออกไป

“อืม...ก็นั่นสินะ...ไม่เคยคิดถึงเรื่องแบบนี้เลยนะ”

สาเหตุที่เขาหน้ามีด พุดง่ายๆ ก็คือ ‘ทำงานหนักเกินไป’

ที่อ็อกกาโบรทที่กิจการเงินไปได้สวย ไม่ได้ขายแคในออกันเบลส์เท่านั้น แต่ส่งสินค้าไปขายที่เมืองรอปซังด้วย

การที่มีลูกค้าเพิ่มขึ้น ก็หมายความว่าต้องเพิ่มจำนวนขนมปังที่ขาย

นั่นคือพื้นฐานของ ‘อุปสงค์และอุปทาน’

แต่จำนวนขนมปังที่ผลิตนั้น ไม่มากพอที่จะรองรับจำนวนลูกค้าที่เพิ่มขึ้น

“ปัญหาคือคนที่ทำขนมปังได้มีแต่รูทสินะ...สเวนก็เป็นบริการถึงผมจะช่วยเรื่องการบริหารได้ แต่ก็ทำขนมปังไม่ได้นะ”

ถ้าเป็นสมัยก่อนที่เป็นร้านเล็กๆ และขายไม่ค่อยได้ แครูทคนเดียวก็เหลือเพื่อ

แต่ตอนนี้ต่างออกไป

แม้เจคอบจะมาเรเน่จะมาช่วย แต่หลักๆ แล้วพวกเขาที่ทำ

หน้าที่ช่วยขาย

บริการมือดี สเวนเองก็เช่นกัน เธอทำทั้งบัญชีและบริหาร ถึงจะ
ช่วยไปถึงการส่งสินค้า แต่ก็ไม่สามารถทำสินค้าได้

“ร้านขายตัวเท่าหนึ่งมีเตาสองเตา แยมลูกค้าเพิ่มขึ้นเท่าตัว
ถ้าคนที่ทำขนมปังได้มีรูทคนเดียวก็คงหน้ามีดนั้นแหละ”

ถึงกำลังกายและกำลังใจจากการเป็นทหารมาจะคอยค้าจุน
เอาไว้ แต่มันก็คงถึงขีดจำกัดเข้าไปเรื่อยๆ

“ขอโทษ...ถ้าฉันทำตัวมีประโยชน์กว่านี้ก็คง...”

มีรีพิมพ์ด้วยใบหน้ารู้สึกผิด

ตอนนี้มีรีทำงานเหมือนเป็นลูกศิษย์ของรูทที่ร้านท็อกกาโบรท
เพื่อที่จะเป็นคนทำขนมปัง

ถึงเธอจะพยายามอย่างเต็มที่เพื่อฝึกทักษะทุกวัน แต่ถึงอย่าง
นั้นก็ไม่สามารถทำขนมปังที่ใช้ขายลูกค้าได้ ได้แค่ ‘ทำหน้าที่เบ็ดเตล็ด
ภายในร้าน’

เธอกำลังเสียใจที่ตนกำลังไม่พอ

“พูดอะไรนะ มีรีนะเดียวจากนี้ก็เก่งเอง ยังผ่านไปไม่ถึงปีเลย
แท้ๆ ซินให้มาทำแทนได้เลยฉันก็เสียจุดยืนกันพอดี”

รูทพูดกับมีรีที่เป็นเช่นนั้นอย่างอ่อนโยน

ปราศจากความสงสาร เห็นใจ หรือคำโกหกที่อ่อนโยน

เขาแค่ยินดีจากใจที่ลูกศิษย์รู้ว่าตนกำลังไม่พอและกำลังเติบโต
อย่างถูกต้อง

“อะ อืม...”

มีรีพยักหน้าตอบเบาๆ แก้มเธอแดงขึ้นมาเล็กน้อย

ถึงจะดูตัวเล็ก แต่ปีนี้ก็มีรีก็อายุสิบห้า

ถึงรูทจะปฏิบัติกับเธอเหมือนเด็ก แต่เธอก็เริ่มรู้สึกว่าเขาเป็น
คนต่างเพศ

“แต่เรื่องนั้นจะยังงี้ก็ช่างเถอะค่ะ”

สเวนสัมผัสได้ถึงบรรยากาศที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว เธอรีบเข้ามาแทรก

“ถึงอยากเพิ่มจำนวนคน แต่ถ้าเป็นการทำขนมปัง ยังไงก็ต้อง
จ้างมืออาชีพสิคะ...แต่เนี่ยถือว่าเป็นเรื่องยากเลยสินะคะเนี่ย”

“นั่นสินะ ไม่มีที่เมืองนี้ด้วย”

ร้านขนมปังในออกันเบลล์ มีแค่ที่อ็อกกาโบรทเท่านั้น
เดิมทีที่นี้เป็นเมืองเล็กๆ แต่ประชากรเพิ่มขึ้นจากการทำเหมือง
แร่ ทำให้ขนาดของเมืองเพิ่มขึ้นอย่างปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้ เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรแล้ว ผู้เชี่ยวชาญด้าน
อาชีพเฉพาะทางหลายแขนงจึงถือว่าไม่เพียงพอ

“อืม...พุดยากขึ้นมาเลยแฮะ”

มาเรนพุดอย่างลำบากใจ

ที่เธอมาที่นี่ ก็เพราะรับฝากข้อความมาจากสถานราชการส่วน
ท้องถิ่นของเมือง

“คือจ๊ะเนี่ย อีกเดี๋ยวก็นัดดูกาลของเทศกาลขอบคุณแล้วใช้ไหม
ล่ะ?”

เทศกาลขอบคุณ เทศกาลเก็บเกี่ยว เทศกาลฤดูใบไม้ร่วง...ถึง
จะมีวิธีเรียกหลายอย่าง แต่โดยหลักแล้วคือเทศกาลที่ร่วมยินดีกับผลผลิต
ทั้งปี ขอบคุนพระเจ้า และจัดเพื่อก้าวผ่านฤดูหนาวที่จะมาถึง

ผู้อยู่อาศัยที่เมืองออกันเบลซ์เล็กๆ เองก็พร้อมใจกันหยุดงาน
ในวันนั้น

จะมีการเชิญศิลปินกับนักร้องมาจัดงานเทศกาลคึกคัก

“ทางนั้นถามมาว่าอาหารที่จะเสิร์ฟให้ชาวเมือง...รบกวนทาง
ที่ออกกาโบรทได้รึเปล่านะ”

พูดจบ มาเรเน่ก็ยื่นใบปลิวของเทศกาลขอบคุณที่ถืออยู่ให้ดู

เมืองหลวงเบิร์น ราชรัฐไวล์เทีย...ที่มหนึ่งของพระราชวัง คือ
อาคารพักอาศัยของทหารกององครักษ์

ถึงอดีตจะเป็นของกองทัพทางการ แต่เมื่อกองทัพถูกลดขนาด
ลงมันก็กลายเป็นสถานที่ของกององครักษ์และถูกใช้เป็นบ้านของสมาชิก
กององครักษ์

ในนั้นมีโรงอาหาร เจ้าหน้าที่สาวที่ยังเรียกได้ว่าเด็กสาว ใช้ส้อม
จิ้มไส้กรอกที่วางอยู่บนจานด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

ชื่อของเธอคือฮิลต้า...ฮิลเดการ์ด ฟอน เฮซเซ่น ร้อยโทของกอง
องครักษ์

“โอ้เว้ย...โอ้เว้ย...โอ้เว้ย!!”

ฮิลต้าไม่กินอาหารให้ดี เธอใช้ส้อมจิ้มเข้าไปที่เนื้อและส่งเสียง
ที่แฝงความเกลียดชังและเจ็บใจเอาไว้

ความแปลกประหลาดนั้น ทำให้ทหารกององครักษ์รอบๆ ไม่
เข้าไปใกล้เธอ...ไม่สิ ไม่ใช่ออย่างนั้น เดิมทีผู้ที่เข้าไปใกล้เธอก็มีน้อยอยู่แล้ว

ไม่ว่าจะยศสูงหรือต่ำ ผู้ที่คุยกับเธอได้อย่างสนิทสนมในกองนั้น

แทบไม่มีเลย

“ร็อยโท เป็นอะไรไปเหรอครับ?”

ที่มีอยู่ ก็คงเป็น ‘สลิปตรี’ ที่เป็นทหารที่สังกัดต่อเธอโดยตรง

“นี่มันโรงอาหารของนายร็อยนะ”

กององครักษ์มีระบบชั้นยศที่เข้มงวด

ต่อให้ไม่ใช่กององครักษ์ นายร็อยกับทหารธรรมดาที่ได้รับการปฏิบัติหลายๆ อย่างต่างกันในกองทัพอยู่แล้ว

“อ้อ~ คือผมถูกบอกว่าใช้ที่นี่เป็นกรณีพิเศษได้นะครับ”

สลิปตรีตอบฮิลด้าที่สงสัยไม่พอใจโดยไม่อ่านบรรยากาศ

ไม่รู้ว่เพราะอะไร พลโทเกนิคซ์ที่ปกครองกององครักษ์จึงเสนอชายผู้นี้มาโดยตรง

ดูเหมือนเขาจะมีผลงานค่อนข้างดีในมหาสงครามครั้งก่อน จึงเหมาะสำหรับให้ติดตามฮิลด้าที่ขาดประสบการณ์

(ตรงไหนกัน แดงตัวก็ประหลาด...)

แต่ฮิลด้าก็กลับสนใจ

ถึงเครื่องแบบของสลิปตรีจะถูกต้องตามรูปแบบของกององครักษ์ แต่จุดที่ประหลาดคือเขาสวมหน้ากากเหล็กปิดส่วนหัวเอาไว้ ถึงเจ้าตัวบอกว่า ‘แผลในอดีตมันเด่นจนดูไม่เท่’ แต่สุดท้ายแล้วหน้ากากนั้นกลับเด่นยิ่งกว่าในแง่ลบ

รู้ตัวอีกที ในโรงอาหารก็ไม่มีสมาชิกคนอื่นๆ อยู่แล้ว

คงเพราะนอกจากฮิลด้าเด็กสาวอารมณ์เสียแล้ว ยังมีทหารสวมหน้ากากเหมือนกับตัวตลกปรากฏตัวขึ้น ทำให้พวกเขากินอาหารกันไม่ร้อย

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นรีเปล่าครับ? ถึงปกติจะดูหงุดหงิดอยู่แล้ว แต่วันนี้ดูหงุดหงิดเป็นพิเศษ...”

“หา?”

“อ๊ะ เปล่าครับ ไม่มีอะไร...”

พอถูกฮิลต้าจ้องเขม็งใส่ ฮิลตริกี้รีบเย็บลง

“...เมื่อกี้ฉันไปหาท่านพลโทมา”

เธอพูดขึ้นลอยๆ

หนึ่งสัปดาห์ก่อน เธอทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาจากเกนิคซ์
ไม่สำเร็จ

แม้เดิมทีควรจะไปแก้ตัวให้ไวกว่านี้ แต่ในที่สุดวันนี้ก็เพิ่งมีคำ
อนุญาตให้เข้าพบ

ราวหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้า...กองบัญชาการกององครักษ์ในพื้นที่
พระราชวัง

ฮิลต้าได้เข้าไปในห้องบัญชาการ...ห้องทำงานของเกนิคซ์

“ขออภัยด้วยค่ะ ท่านพลโท! ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบไหนก็ยินดี
รับผิดชอบค่ะ!”

ฮิลต้าเคารพเกนิคซ์

จะใช้คำว่าศรัทธาเลยก็ได้

ทำตามคำสั่งที่ได้รับมาโดยตรงจากเกนิคซ์คนนั้น

มันคือการกระทำที่เธอยินดีทำหัดเทียมได้กับการอุทิศตนให้กับ
พระเจ้า

และการที่ทามันล้มเหลว ก็เปรียบได้กับความสิ้นหวังที่ยิ่งกว่า

ความตาย

“โอลิเวอร์ ชมิทซ์...เอเรน เอล โฮ...เคลาส์ ฮาวเดอมานน์...”

เกนิคซ์ยืนอยู่ริมกระจก เขาจ้องทิวทัศน์เบื้องนอกและพิมพ์
ชื่อของใครบางคน

“...? ท่านพลโท...คือ...”

“เอ็นริค เฮาค์กาเดน...แอนโทนี่ นอคด์...”

แม้จะถามก็ไม่ได้รับคำตอบ ชื่อแต่ละชื่อที่เขาพิมพ์ ฟังดูคุ้นๆ

“หรือว่านั่น...”

“เซลเก้ วิล์ม...นิโคลัส ฟาสเบนเดอร์...ดรีล่อน จิม เชลส”

ในที่สุดฮิลก็กำนึกชื่อที่ถูกพูดออก

เหงื่อไหลยิ่งขึ้นในขณะเดียวกัน

ไม่รู้ว่าเป็นเหตุจากอากาศร้อนหรือเหงื่อในยามวิตก ยิ่งเงยตาม
พอลูกไล่ต้อนเข้าไปอยู่ในสถานการณืที่ตั้งเครื่องตอย่างหนัก น้ำในกาย
ก็ซึมออกมาจากผิวหนังหนึ่งราวกับพองน้ำ

“เอ็ดมอนด์ ไฮค์...วานเนสซ่า ซไตน์ฮาวเซอร์...คงจะรู้อิสระว่า
พวกนี้คือชื่อของอะไร?”

ที่ในสุดเกนิคซ์ก็หันมามองและเอ่ยถาม

ไม่ได้ตำหนิหรือซักไซ้ น้ำเสียงเหมือนกับอาจารย์ถามคำถาม
กับนักเรียน สัมผัสได้กระทั่งความอ่อนโยน

“เหล่าทหาร...ที่ฉันทำให้ต้องตายค่ะ...”

ชื่อที่ถูกเอ่ย คือชื่อของลูกน้องของฮิลต้าที่ตายไปในปฏิบัติการ
เมื่อครึ่งเดือนก่อน

(ท่านพลโทกำลังโกรธ...โกรธที่เราพาทหารที่ฝากไว้ไปตายเปล่า

...เราทำสิ่งที่ยกโทษให้ไม่ได้ลงไปแล้ว...)

“อะ อ่า อ่า...”

ซาเธอสั้น

เหงื่อไม่หยุดไหล สายตากลอกไปมา

แม้จะกำหนดแน่นจนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ แต่ตอนนี้เธอกระสับ

กระส่ายอย่างรุนแรงจนไม่รู้สึกรู้สึกลับ

“ไม่ใช่หรอก”

คำที่ตอบเธอกลับมา คือคำที่เกินคาด

“เอ๊ะ?”

ฮิลด้าเปลอส่งเสียงเซ่อซ่าออกไป เธอถามกลับ

“เธอคิดว่าในกองทัพ ยศมีความหมายว่ายังไง”

“ระ เรื่องนั้น...”

“ความรับผิดชอบไงล่ะ”

เกนิคซ์พูดก่อนที่ฮิลด้าจะตอบ

“การจัดการที่ไม่เรียบร้อยของลูกน้อง จะตกเป็นความรับผิดชอบของผู้บัญชาการ ทหารสิบนาย จักรกลหนักล่ำรุ่นใหม่ ข้อมูลที่เพียงพอ อีกทั้งยังมีการเรียกร้องขอความร่วมมือจากฐานบัญชาการท้องถิ่น ฉันทริยมสิ่งที่น่าจะเพียงพอถึงเพียงนี้เอาไว้แล้ว”

เสียงของเกนิคซ์ไม่เปลี่ยนไป ยังคงฟังดูอ่อนโยน

“แต่ฉันทกลับฝากให้คนที่แม้จะได้รับการสนับสนุนถึงเพียงนั้นก็ยังไม่สามารถเป็นผู้ออกคำสั่ง...นี่คือความผิดพลาดของฉันท เธอไม่ผิดฉันทผิดเองที่ไม่รู้ตัวว่าเธอมีความสามารถไม่พอ”

“.....!!”

ฮิลด้าซื้อกราวมีตน้ำแข็งปกลงไปในหัวใจของตน
สำหรับเธอแล้ว เกนิคซ์ก็เหมือนกับพระเจ้า
การได้รับความเชื่อใจจากพระเจ้าและเป็นที่ต้องการ คือความ
สุขของผู้ศรัทธา

ทว่าเธอถูกพระเจ้าองค์นั้นบอกว่า ‘ใช้การไม่ได้’

“ทะ ท่านพลโท...!”

ฮิลด้าไม่รู้ว่าควรทำอย่างไร

แต่ต้องทำอะไรสักอย่าง ต้องร้องขอการให้อภัย

และร่างของผู้ศรัทธาที่ร้องขอการอภัยจากพระเจ้านั้น เป็น
เหมือนกันทุกประเทศ

“ยกโทษให้ด้วยค่ะ...! ฉันผิดเอง! ครั้งต่อไป...จะทำให้ได้ค่ะ...
เพราะฉัน...!”

เธอคุกเข่า แนบหน้าผากไปกับพื้น

ก้มกราบ...ศกเขาขอร้อง

“ขอร้องค่ะ...ได้โปรด...อย่าทิ้ง...”

ฉันเลย...จึงหวั่นก่อนที่จะพูดเช่นนั้น เกนิคซ์ก็นำมือมาวางบน
ไหล่ของฮิลด้าอย่างอ่อนโยน น้ำเสียงที่เอื้ออาทรจากใจ พุดราวกับรู้แจ้ง

“พอแล้วละ ชอบใจนะ”

นั่นคือคำพูดที่อ่อนโยนถึงที่สุด

มันไหลเข้าไปในหัวใจของฮิลด้าราวกับพิษที่หวานชื่น

“กลับไปเถอะ ไม่ต้องทำอะไรแล้ว”

เกนิคซ์ไม่พูดอะไรมากไปกว่านั้น

เขาไม่ตำหนิ ไมโกรธ ตรงกันข้ามกับที่คาดหวัง

หมวดนิยายแปล
ไอ้คนชั้น - โลทีโนเวล

9 786163 633538

ราคา 219 บาท

ISBN 978-616-363-353-8

Tatakau Panya to Automaton Waitress 4

© 2016 SOW Illustration by ZAZA

Originally published in Japan 2016 by HOBBY JAPAN Co., Ltd

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

 DEXpress

รุทได้รับการโห่หวานให้ทำขนมปังใน 'เทศกาลขอบคุณ' ของออกันเบลซ์ ปริมาณงานเพิ่มขึ้นทำให้คนอบขนมปังและเหล่าพนักงานต้อนรับเหน็ดเหนื่อยกันจนถึงขีดสุดกว่าในตอนที่เองที่ฮิลเดการ์ดร้อยโทของกององครักษ์ และจารเซนที่ชื่อ 'มนุษย์หมาป่า' ได้ปรากฏตัวขึ้นเพื่อสังหารรุท แม้ส่วนจะดูการปลอมตัวของอีกฝ่ายออกและจับตัวทั้งสองคนไว้ได้ แต่ประโยชน์รุทพูดออกมา กลับเป็น 'นายทำขนมปังเป็นรีเปล่า?' เสียอย่างนั้น ขณะเดียวกันความวุ่นวายครั้งใหญ่ก็กำลังคืบคลานเข้าใกล้ความสัมพันธ์ระหว่างรุทและสเวน!